

zák. č. 237/22 jen tehdy, měl-li obecní lékař na požitky ty nárok podle cit. zákona. Nss shledal, že ani tento důvod nemá opory v zákoně.

V odst. 2 § 2 zák. č. 237/22 se praví, že státní správa je oprávněna přezkoumati i správnost nároků na tyto požitky zaopatřovací (t. j. pozůstalých po obecních a obvodních lékařích); není-li nárok odůvodněn předpisy pro jeho přiznání závaznými, je s ním naložiti podle ustanovení platných pro pozůstalé po zaměstnancích státních. Zákon tu mluví o nárocích, odůvodněných předpisy »pro přiznání závaznými«. Z použitého obratu »závazné předpisy« nelze souditi, že zákon tu měl na mysli jen zemské zákony, které jednají o obecních a obvodních lékařích, nebo jiné normy, jež mají povahu formálních zákonů, neboť »závaznými předpisy« mohou býti zajisté i ustanovení jiného druhu, upravující otázku penzijních nároků obecních a obvodních lékařů a jejich pozůstalých na př. i obecní statuty. I touto cestou mohla obec ve Slezsku, opírajíc se o ustanovení § 31 obec. zřiz. slez., vydati závazný všeobecný předpis pro přiznání zaopatřovacích požitků pozůstalým po obecním lékaři. Stěžující si obec S. také vskutku ve správním řízení tvrdila, že vdově po obecním lékaři Dru R. přiznala zaopatřovací požitky podle obecních stanov.

Vycházel-li tedy žal. úřad z názoru, že není nároku na převzetí zaopatřovacích požitků vdovy po obecním lékaři Dru R. proto, že jmenovaný obecní lékař neměl vůči obci nároku na zaopatřovací požitky podle zem. zák. č. 31/1896 z. z. slez., vykládal si nesprávně zákon č. 237/22. Veden tímto nesprávným právním názorem, žal. úřad nezjistil, zda v daném případě nárok vdovy po obecním lékaři Dru R. na zaopatřovací požitky vůči stěžující si obci není snad založen předpisem jiným než cit. zemským zákonem. Zůstala tedy po této stránce skutková podstata nevyšetřena. Z těchto úvah zrušil nss rozhodnutí podle § 7 zák. o ss.

č. 9632.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: * Ustanovení odst. 5. § 17 pravidel o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí č. 143/22 lze použiti pouze tehdy, bylo-li se stranou provedeno řízení o vyhledávání hodnoty, předepsané v předchozích odstavcích, a jsou-li tu předpoklady pro zjištění této hodnoty soudním odhadem podle odst. 4. cit. §.

(Nález ze dne 1. února 1932 č. 13.783/30.)

Prejudikatura: Boh. A 9498/31.

Věc: Arnošt H. v B. proti zemskému úřadu v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Smlouvou trhovou z 12. října 1928 prodal st-1 pozemky v O. za 10.000 Kč, které vydražil v exekuční dražbě. Platebním rozkazem ze 7. září 1929 vyměřena z převodu toho dávka z přírůstku hodnoty

nemovitostí na základě nabývací hodnoty 340 Kč 29 h k 13. únoru 1926 podle soudního exekučního odhadu. Odvolání, v němž brojeno proti nízké nabývací hodnotě a namítáno, že soubor pozemků, do něhož patří pozemky prodané, byl vydražen za 11.300 Kč, z čehož připadá na prodané pozemky částka nejméně 8.000 Kč, žal. úřad zamítnul, ježto podle 5. odst. § 17 dávk. pravidel č. 143/22, konal-li se v roce před dobou, **pro niž se má hodnota zjistiti, nebo v roce potom soudní odhad, může vyměřující úřad vzíti za základ odhadní hodnotu při tom zjištěnou;** podle odhadního protokolu z 19. listopadu 1925 odhadnuty byly zcizené nyní pozemky na 340 Kč 29 h, kterážto částka právem vzata byla za nabývací hodnotu nemovitosti.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané slušelo uvážiti:

Pokud by ve stížnosti mohla býti spatřována námitka, že úřad měl při vyměření dávky zásadně vzíti za základ nabývací cenu, t. j. nejvyšší podání, a nikoliv obecnou hodnotu v době nabytí, nebylo by možno dáti stížnosti za pravdu, neboť podle §§ 7 a 9 dávk. prav. č. 143/22 úřad, vyměřuje dávku, není vázán na ceny (nabývací, zcizovací), nýbrž může vzíti za základ obecné hodnoty nemovitosti, a to podle svého volného uvážení (srovn. Boh. A 3356/24 a 4966/25), kterážto zásada platí podle výslovného ustanovení § 7 odst. 2 dávk. prav. i tehdy, bylo-li nemovitosti nabyto nucenou dražbou.

Jak se hodnota vyhledává, stanoví § 17 dávk. pravidel. Podle tohoto předpisu má úřad vyzvati stranu, neuvedla-li nic o obecné hodnotě, aby tak do 14 dnů učinila (odst. 2); má-li úřad za to, že udání strany není správné, oznámí jí, jakou částku míní při vyšetření přírůstku vzíti za základ, s vyzváním v odstavci tom uvedeným. Projeví-li pak strana nesouhlas (odst. 4) v dané lhůtě, dá vyšetřiti úřad hodnotu, nebylo-li docíleno dohody, soudním odhadem, při čemž, konal-li se v roce před dobou, **pro niž se má hodnota vyšetřiti, anebo v roce potom, soudní odhad, může vzíti za základ odhadní hodnotu při tom zjištěnou** (odst. 5).

Z toho jest zřejmo, že předpokladem pro použití odst. 5. jest, že provedeno bylo se stranou předem řízení v odstavcích předcházejících stanovené, a že dospělo řízení to k tomu, že jsou tu podmínky pro zjištění hodnoty soudním odhadem podle odst. 4. Ustanovení odst. 5. má pouze ten význam, že není třeba konati nový soudní odhad, je-li tu již soudní odhad, vyhovující ustanovení odst. 5. (srovn. Boh. A 9498/31).

Postupu onoho však žal. úřad v daném případě nezachoval, neboť, jak ze spisů a nař. rozhodnutí zřejmo, neprovedl řízení se stranou v § 17 předepsané, nýbrž, vyžádav si dotýčné exekuční spisy, bez dalšího vydal platební rozkaz, vycházející patrně z názoru, že řízení ono odpadá, jestliže nemovitosti byly již soudně odhadnuty v mezičase, uvedeném v odstavci 5. Názor ten však jest, jak dovozeno, mylný, a bylo proto nař. rozhodnutí, založené následkem mylného názoru na řízení ve shora uvedeném směru vadném, zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 9633.

Samospráva obecní. — Řízení správní: * Obecní finanční komise není ve smyslu § 9 zák. č. 329/21 legitimována odvolati